ANUL III Nr. 4.

3 LEI EXEMPLARUL

FOCŞANI 2 MARTIE 1927

Spada

In Ardeal
O! Iancule de ce nu'nvii
Să-ţi vezi tu Munţii tăi pustii.
In Bucovina
O! Ştefane, Măria ta! Deşteaptă-te un pic
Să vezi cum ne sugrumă neamul inimic
La Milcov
Ascultaţi cu toţii cum freamătă sgomotos gorunul lui Neculai Ursu din Albac; parcă ar sta să trezească la o nouă revoluţie pe cel ce doarme la umbra lui.

ABONAMENTE:
Pentru orăşeni . . pe an 150 lei
Pentru săteni . . pe an 100 lei

Organul Ligei Apărărei Naţionale Creştine
Regionala „Unirea"

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
BULEV. LASCAR CATARGIU 22.

Analiză politică-naţională

INCOTRO?

Scrim, ne frământăm, ne sbatem. Intr'un cuvânt ne mişcăm. Forţăm aici, forţăm dincolo, lovim, primim lovituri. Inaintăm. Incă un pas şi-avem impresia că suntem stăpâni pe situaţie.. dar ne vedem din nou căzuţi. Intocmai ca valul care se ridică către cer pentruca o secundă apoi să se sfarme şi să se confunde din nou cu imensa şi neliniştita apă a mării.

Dar vine odată vremea când fiecare luptător purtat astăzi cu o vorbă, mâini cu alta, se întreabă tăcut, ascuns în sufletul său. Incotro? Unde mergem? Am vrea să ştim. Căci de un timp de câte ori încercăm să ne ridicăm, cădem. Şi nu, de unde am plecat, ci totdeauna mai jos.

Conducătorii noştri se sbat din toate puterile. Condamnaţi pare că veşnic să aştepte şi totuşi să nu-şi piardă nădejdea. Mâne, la toamnă, la iarnă poate vom putea, vom izbuti. Incercăm mereu cu arma cuvântului, acum în parlament, mâne în mijlocul poporului. Dar fără rezultat. Căci în realitate duşmanul năvăleşte tot mai numeros zi cu zi — (se pare că concepţia eliminării jidanilor cu condeiul şi cu vorba începe să se dovedească greşită, pădurile gem, plâng şi căzând sub lovitura vrăjmaşă, ne roagă, ne imploră; Mai repede, mai repede căci noi ne stângem şi să nu fie prea târziu ajutorul. Şi'n care direcţie a vieţii noastre e altfel! Mereu înapoi, mereu mai jos. Şi legaţi tot aşa de nădejdi trecătoare ne pierdem. Nu mai ştim **Incotro!**

* * *

Desigur aceste gânduri l'au frământat pe ilustrul cugetător Prof. Universitar Gărânescul atunci când scria zilele trecute într'un articol intitulat „Melancolie".

„Nici cei care trâmbiţăm primejdia şi „ne bocim nu vom rămânea în cartea vieţii neamului. In cartea vieţii neamului, „in istoria lui de mâine, vă rămâne numai „Isbăvitorul lui.

„Cântăreţul ideii naţionale. Isbăvitorul „ci unde sunt?..!.. Cu ochii înlăcrămaţi „privim în calea Isbăvitorului".

Adânc înţeles pentru soldatul nelămurit care se'n treabă „Incotro"? Căci din rândurile bătrânului şi înţeleptului profesor ni se desprind următoarele trei adevăruri: Numai izbăvitorul ne poate mântui. Izbăvitorul nu este aici. Luptaţi şi rezistând **aşteptaţi-l.**

O! Ce dulce nădejde. **„Aşteptaţi-l".** *Din mijlocul neamului nostru se va naşte un Izbăvitor. Izbăvitorul este un punct fix în drumul nostru. El este o limită a aşteptării, a străduinţii, a sbuciumului celor năpăstuiţi astăzi care ne ridicăm şi veşnic cădem.*

* * *

Dar iată ce admirabilă coincidenţă între gândirea filozofului şi între gândirea poporului din care el face parte. Căci în acelaş timp în care unul îşi aşterne pe hârtie gândul, în trei părţi ale sale, celalt, Românismul plămădea şi îngâna următoarele imagini reale din care se rupe acelaş gând: Unde este Izbăvitorul? Să vină! Numai că poporul în mintea căruia icoana vechilor Izbăvitori e vie se adresează lor, chemându-i.

In Ardeal:

O! Iancule de ce nu'nvii
Să-ţi vezi tu Munţii tăi pustii.

In Bucovina:

O! Ştefane, Măria ta! Deşteaptă-te un pic
Să vezi cum ne sugrumă neamul inimic.

La Milcov: *Ascultaţi cu toţii cum freamătă sgomotos gorunul lui Neculai Ursu din Albac; par'că ar sta să trezească la o nouă revoluţie pe cel ce doarme la umbra lui.*

Din această atingere a gândirii cugetătorului şi simţimântul poporului, o lumină nouă s'a aprins în casa noastră.

Noi cei din jurul „Spadei" înscrim aceste trei fraze în fruntea foii noastre. Si nu le vom schimba până când sufletele celor chemaţi nu vor răscoli întreg românismul dându-ne **„Izbăvitorul"** *pe care-l* **aşteptăm** *de atât amar de vreme.*

„Spada"

Pe răboj...

Frig. Intuneric. Nu mai e mult şi zorile vor însemna încă o zi. 18 Noembrie 1926.

Strada Caragiale, numărul 13...

E ora 5 .. Şi cocoşii n'au cântat încă

Palatul de pe Caragiale e scăldat în lumină. Poarta-i zvârlită 'n lături.

Perechi, perechi, se strecoară lumea'n lăuntru. M'am înşelat.. Nu's perechi!.. Sunt oameni cu conştiinţele lor...

S'aud clănţănituri de dinţi, sunete seci, vaere triste... Tremură conştiinţele. Au fost lăsate afară, în frig, în ceaţă. Oamenii din lăuntru sunt fără conştiinţă. Şi ce negre's!.. Mai întunecate ca noaptea.... Sunt conştiinţele politicianilor..

Ce s'o fi petrecând oare acolo, de nici cele mai hâde conştiinţi n'au putut intra ?!..

..Cu paşi uşori, cu paşi de nea, un convoi urcă scările .. Conştiinţe albe, imaculate, sprijinind corpuri schilodite, dar ameninţătoare ca pentru'o judecată groaznică, intră'n aceeaşi casă.

..Ora 5,39.. Un răcnet suprem, un răcnet de moarte .. Un grohăit prelung, asurzitor, grefos, cutremură palatul..

*

Lumină. Soarele aruncă raze anemice, pe decorul trist de toamnă târzie. Frunze veştede, pornite 'n bejenie, hoinăresc spre locaşul de veci. Copaci răsleţi, îşi pocnesc ramurile 'ndoliate, ca un schelet dintr'o poveste fantastică obişnuit să-şi strângă degetele. Câteva ciori croncănesc a pustiu, a jale. Ţigănuşi cu vrafuri de gazete sub braţ, anunţă cu glasuri stridente: **„Moartea lui Conu Alecu".**

Un ziar în doliu .. Bocitoare artificială.. Şi alte câteva cotidiane ce găsesc cu cale să-i ţină isonul.. Dar unul singur nu cântă'n slava celui blestemat pentru deapururi.

„Moartea lui Conu Alecu".. *Ce curios sună.. Ca trâmbiţa dreptăţii. Unii îşi fac cruce. Alţii aruncă sudălmi îngrozitoare. Printre pâlcurile de oameni, răguşit, din ce în ce mai depărtat s'aude glasul umilului vânzător de jurnale: „Moartea lui Conu Alecu.. Doi lei exemplarul"..*

*

Pe dealul Patriarhiei, aleşii între aleşi, au suspendat şedinţa. Semn de doliu... Sau poate prilej de a nu mai dormi atât de puţin comod, în pupitre.

..Şi s'a scurs la vale, întreaga pleiadă de aleşi între aleşi, cum curge Dâmboviţa neagră şi unsuroasă, printre tinichele şi mortăciuni, după ce avuseseră grijă să dea ordin, de a se face marelui bărbat de stat Alecu Porcius, funerarii naţionale.

*

..Convoiu 'ndoliat, însoţit de mulţimea ipocrită, în schelălăitul câinilor, s'a îndreptat spre groapa ce şi-a primit darul cutremurându-se

..Şi'n timp ce această tristă comedie se juca pe pământ, sufletul groaznic, fugea.

Luntraşul Caron, vâslind din greu a trecut stârvul porcin, otrăvind cu duhoarea hoitului—încarnaţie diabolică— apele Styxului... L-a trecut, căci mortul îi aducea un obol împărătesc. Ii aducea un cek confecţionat din piele de râmător, parfumat cu „komytetul agrar"..

*

Timpul a trecut.. Acum, astăzi, ca o veşnică recunoştinţă din partea Morţilor pe care i-a prădat defunctul d-l Ionel I. C. Brătianu aruncă o glumă sinistră, de prost gust, un ordin: Monument lui Conu Alecu.

„Le cochon est mort. Vive le cochon!..

Să ne trăeşti domnule Ionel I. C. Brătianu...

Să ne trăeşti şi să fii foarte grijuliu de viaţa celui de-al doilea exemplar porcin—Tancred.

..„Le cochon est mort. Vive le cochon!...

Să ne trăeşti domnule Tancred...

Şi să ai în seamă pe jidovi, ca să-şi poată ridica—cum de altfel ţi se va ridica şi dumnetale—monumentul scârnav, monumentul de puroi al eroilor evrei..

Să ne trăeşti domnule Tancred..

Patria-ţi va fi pe deplin recunoscătoare.

..Morituri te salutant... Vive le cochon..

A. Cosma

Şi jidanii nu pricep încă!

Mişcarea naţională începută acum câţiva ani, desigur a înscris în paginile ei sacrificii neînchipuite.

Ani de-a rândul nu s'a cruţat nimic pentrucă mai presus de viaţa noastră este viaţa neamului românesc. Puşcăriile au fost deschise şi supremul adăpost al celor ce s'au destinat luptei de deşteptare naţională, ele au fost. Rând pe rând au fost scoşi de conştiinţa naţională. Aşum în urmă şi N. Totu a fost redat libertăţii. Şi jidanii încă nu pricep. S'apropie ora răfuelei.

La Piatra Neamţ jidanii care au schingiuit pe elevii Herghelegiu, Hudici şi Bălănescu au fost condamnaţi cum urmează:

la 6 luni închisoare: Ghidale Voll şi I. Schiller; la un an închisoare: Schor I. Schiller, S Moisă şi A. Pollak; la 2 ani închisoare: M. Leibovici, Şaim Daniel, Iacobi S. Leibovici, Burăch Siegler, D. Daniel. B. Catz, M. Haimovici, B. Iacobi, R. Saifer şi L. Leibovici.

Judecata a mai condamnat solidar pe inculpaţi la 2 milioane lei despăgubiri către Ioan Herghelegiu şi câte un milio lei elevilor Bălănescu şi Hudici.

„Universul" din 21 Februarie a.c.

Şi jidanii încă n'au priceput că se apropie ziua deparazitării! Incă puţin şi această ţară nu va mai fi hanul fără stăpân şi nici canalul de scurgere al verminei jgăneşti.

S'a umplut paharul. Incă o picătură şi gunoiul se va prelinge pe margină.

Tase.

Ultimul inspector...

Ce bogată e democraţia!.. Numai în ţărişoara noastră şi-a trimis atâţia inspectori... Villard, Tores, Guernut, Barbusse, Pioch şi-acum în urmă pe Marcel Cachin.

Dar România s'a săturat de atâţia trimişi speciali ai „Ligii drepturilor omului" şi pe ultimul l-a trimis înapoi, la patria mună.

Desigur că va fi mare scandal în presa iudeo-comunistă.

Dacă ne-am gândi la toţi aceşti „inspectori" ce-au venit în ţara asta „barbară", am vedea că sunt simpli farseologi şi nici decum ideologi. Toţi cei care au venit—şi cine ştie, poate vor mai veni!. —şi-au luat şi putem pune rămăşag că îşi vor lua, ca printr'o simplă şi năbădăioasă întâmplare (te pui cu hazardul!..) toate informaţiile dela d. Costa Foru. Şi noi cunoştem atât de bine pe acest domn...

Marcel Cachin s'a întors înapoi. Că vom fi înjuraţi, suntem siguri.

Păcat că nu i s'a dat voe să ne viziteze... I s'ar fi aplicat o lecţie bine meritată şi poate—mai ştii larţi fost pildă tuturor camuflaţilor umanitarişti.

Regrete eterne domnule Marcel Cachin!.

Nicolae Magrea.

Fiecare rând de oameni îşi simte chemarea

In „Svastica Iaşului" din 14 Ianuarie a. c. ce im: *„Simţim cu toţii în sufletele noastre că se apropie ceasul bătăliei mari.*

Fiecare gen raţie îşi are chemarea ei —generaţia noastră este chemată să scrie o pagină eroică de sublimă jertfă de sine".

Dragi băeţi, simţiţi în fundul sufletelor că se apropie ceasul marii bătălii. Da! Se apropie! O simţim şi noi! De aceia pregătiţi-vă: *braţul sufletul şi mintea.* Şi când va suna ceasul, vom porni cu toţii înainte. Dumnezeu să vă ajute şi să ne ajute căci a noastră este ţara şi a noastră este Dreptatea.

Al.

„Borsecul" și Fischer Moor

In jud. Neamț, e o localitate, Borsec, vestită pentru apele sale minerale. Inainte de noua împărțire administrativă, acest sat cădea în jud. Ciuc din Ardeal.

Multă vreme, necunoscându-se efectele acestei ape, oamenii din părțea locului o întrebuințau ca pe cea obișnuită. Insfârșit se fac analize de către diferiți medici, încă din timpul Ungurilor și se dau la iveală urmările minunate, ce au aceste ape, împotriva boalelor de rinichiu și stomac.

Drepturile de exploatare, cădeau în sarcina a două comuni: Lăzarea și Ditrău. Obștiile acestor comuni, (composesorale, cum se numesc în Ardeal) neputând să clădească edificiile cerute de noile împrejurări, au hotărât să liciteze. S'a găsit, din păcate, un jidan vienez, Fekete Mor, care să ia în primire localitatea. Acestea s'au întâmplat în anul 1903.

Jidanul, Fekete Mor, găsi numai decât formula, ca să nu mai plătească arenda; înființă desființă diferite societăți, în care amestecă construirea clădirilor. Dela un timp, bieții locuitori, nu mai știau dela cine să ceară dreptul lor. Pe lângă toate acestea, Fekete Mor, nu ridică, decât imparte, clădirile prevăzute în contract. Scopul lui, nu era altul, decât exploatarea fără scrupul — eterna lozincă jidovească.

Locuitorii, nemulțumiți cu aceastǎ stare, apelară la judecată și obțin rezilierea contractului.

Veni războiul și distruse parte din clădiri. In 1922, urma să se facă din nou licitație. Printre financiarii străini, se ivește cunoscutul hoț de păduri, din Ardeal, Fischler Moor, care văzând că nu poate lua Borsecul, cu temirice, aleargă la înșelăciune.

Fekete Mor, celalt pungaș, după rezilierea contractului, vinde acțiunile ce nu mai aveau nici o valoare. Pe aceste acțiuni a pus mâna Fischler Moor, pentru a le folosi la timp potrivit.

Prilejul se ivi cu ocazia licitației; Fischler Moor se prezintă locuitorilor ca îndreptățit de mai înainte, să conducă Borsecul. Și iată-l, dând în judecată composesoratele. Ba culmea, Curtea de Apel din Cluj, neavând cunoștință de rezilierea contractului, îl îndreptățește pe baza acțiunilor ce poseda, să se instaleze în localitatea râvnită de el.

Bieții oameni rămân trăsniți. Câteva săptămâni urmează, o luptă surdă. Deasupra Borsecului se vedea când firma comunelor amintite când a jidanului. Fischler Moor, văzând că are mult de furcă cu țăranii, cade la învoeală. „Generozitatea" lui aceiași ca și față de Moți *oferă suma de 200.000 lei, pentru toată localitatea ca arendă anuală.*

Invoiala s'a făcut în baza vechiului contract reziliat, așa că s'a menținut și punctul privitor la edificări. Povestea se repetă: Fischler Moor, ca și Fekete Mor, nu mai clădește nimic.

Din cauza nerespectării contractului și din pricina arendei așa de mică, locuitorii sunt nemulțumiți.

Câțiva fruntași din Lăzarea, au scos și o broșură, pe cheltuiala lor, sperând să lumineze opinia publică; apoi au apelat și la justiție.

Din instanță în instanță, procesul a ajuns la Curtea de Casație din București. Și bieții locuitori au purces în capitală pentru a găsi dreptatea, ce se pare că numai în punga lui Fischler Moor se mai află.

Acesta-i cântecul la ordinea zilei! Dacă voiți întrebați-l chiar pe d. Tăslăuanu și vă va spune mai multe.

Gh. Moldoveanu.

Pentru edilii Focșaniului

Un om care a luptat mult pentru cultură, dând cele mai mari ajutoare materiale, d-l Maior G. Pastia, a dat fonduri pentru construirea unui ateneu. Construcția începându-se târziu, nu i s'a putut pune acoperiș.

Intre ziduri — viitoarea sală a ateneului — zăpada domnește de câteva luni.

Intreb pe edili, ce gând au? Căci după cât știu, la clădirea ateneului e amestecată și primăria.

Un cetățean.

+

Constantin Mille

N'am fost nici odată prietenul ideilor celui ce-a fost Constantin Mille. Dar trebue să dăm Cezarului, ce este a Cezarului.

...Prins de vâltoarea socialistă, la vârsta când curentele au de multe ori înrâuriri covârșitoare, Mille a fost și a murit adept al acestei utopii.

Și a început lupta la „*Adevărul*" lui Alexandru Beldiman. Rămânând mai apoi director, a fundat pe lângă ziarul politic, unul de informații — *Dimineața*, — încercare destul de îndrăzneață pentru acele timpuri.

Dar aceste două cotidiane, fundate cu mari sacrificii, cu vremea s'au transformat în societate anonimă. Și e fatal ca un ziar a cărui fonduri depind de o societate anonimă, să se vândă odată cu acțiunile, schimbându-și tot atât de repede ideile și idealurile.

Mai târziu Mile a făcut să reapară „*Lupta*". Aici e nevoie de o mică paranteză. La un moment dat, „Lupta" începu să ia încet, încet, drumul naționalismului, bătătorit de „*Universul*", în atelierele căruia se și tipărea. Dacă nu mă înșel, Constantin Mille într'un număr al „Luptei", a căutat să justifice — puțin de altfel — antisemitismul românesc. Atât i-a trebuit, ca a doua zi „*Adevărul*" să urle în numele multicolorei democrații, înjurând pe „senilul Mille".

Insă, după cum am scris mai sus, e fatal ca un ziar a cărui capital e strâns sub formă de acțiuni să se vândă odată cu ele.

Totuși, cred, că Mille n'a scris pentru bani cum face Costa Foru și banda.

Orbit de iluzoria frumusețe ascunsă sub mantaua *libertății, egalitătii și fraternitătii*, n'a văzut că e cea mai mare utopie a secolului, creiată de-un idealist, și prin speculația căreia atâți demagogi au profitat, profită și vor profita.

Mille a fost un om de talent. N'a putut fi totdeauna drept.

...Imi amintesc de polemica avută cu neuitatul poet Alexandru Vlăhuță, care totodată e o adevărată profesie de credință, mă îndeamnă să transcriu o parte:

„Eu muncesc de douzeci de ani o muncă aspră, consumatoare, din care nimeni la noi n'a eșit bogat, din care toți, câți au făcut-o cu pasiune, au eșit nebuni. Imi câștig greu pâinea. „In toată vremea asta n'am cerut slujbă nimănui, n'am lingușit pe nimeni, n'am umblat nici după căpătuială, nici după onoruri, — ba aș putea chiar să-ți dovedesc, că le-am refuzat când mi s'au oferit. Nu vei găsi un singur rând din tot ce-am scris, din tot ce-am „mâzgălit" cum zici dumneta un singur rând care să miroase a umilință și a slugărnicie, un singur cuvânt de care să roșesc" (C. Mille și... „Mielul sugativ" — *Viața* 2. Ianuarie 1895).

Cu părțile lui bune, cu scăderile-i omenești Mille a muncit sclav a uneia din cele mai ingrale meserii: gazetăria.

...Astăzi când Constantin Mille e într'o lume mai bună într'o lume unde nu te mai ciocnești cu mizeriile cotidiene, spunem, Dumnezeu să-l ierte.

P. Condrea.

Argumente

Am scris în numrul trecut despre reclamația unui căpitan invalid contra jidanului dentist Zosmer. Jidanul s'a făcut vinovat că deși era plătit de invalid pentr-o dantură de aur, el i-a pus cu'totul altă ceva.

Consiliul superior sanitar se va pronunța ce anume.

Făcându-se percheziție dentistului jidan și mai găsindu-se încă cantități din acel metal, a fost declarat a r e s t a t.

La confirmarea mandatului printre mulți avocați care-au vorbit din partea jidanului a fost și-un domn care cu ziarul nostru în mână a cerut infirmarea mandatului pe baza stupidului argument că relatarea e dată de un ziar antisemit, că reclamantul e naționalist, că — și aici atinge culmea argumentației. — Doctorul dentist Comșa e naționalist și deci ar fi o înscenare antisemită. In urma acestei strălucite pledoarii jidanii au fost eliberați.

Noi am scris încă din toamna anului 1925 că sunt o seamă de dentiști a căror situație este complect necalificată.

Cunoaștem un caz extrem de caraghios. Unei doamne i s'a pus pe maxilarul superior șapte dinți în loc de șase cum are orice om normal, și aceasta pentrucă se împăcase cu bucata. I-a făcut mai mici pentru a eși mai mulți la număr. Și câte încă pe care nu le dă publicității de teama jidănitului avocat care strigă... „Inscenare antisemită".

Rep.

Rugăm pe toți care ne comunică știri fie în legătură cu mișcarea fie în legătură cu ziarul să pună semnătura descifrată și adresa exactă ca să putem răspunde.

Rubrica literară

Demonul Toamnei

Ție, Vica.

Soarele poleia cladăra de munți extompați pe zare, aruncând lumini cruoișe peste tot ce transpira dumnezeiasca alcatuire, a unei zile de toamnă scăldată în rubiniul cupelor de lut, în galbenul frunzelor, ce se călătoreau cu voie bună.

Și Demonul Toamnei, îmbătat de nectarul fructului bahic, cu părul despletit, cu cosițele de frunze tremurătoare, bătăios, cu suflarea rece și ploi dese de adolescent bolnav, hoxa în vârful dealului cu Arhanghelul asfințitului — al aceluiaș asfințit de orișicând, cu obrajii colorați de soare — Și gingășia — i se făcu mai uscată, mai mai palidă; fu învins.

Iar Demonul Toamnei, învingător, pătrundea departe, tot mai departe, în cuprinsul celui dintâiu, adunând zările albicioase sub aripa lui de corp; pe urmă se afundă înainte, rostogolindu-se nesățios peste șesuri: noaptea...

* * *

Eri... Da, așa a fost eri.

Dar astăzi?

Astăzi, s'a prins de cuibul cerului un zăbranic fumuriu, iar un meșter nevăzut, psalmodiază imnuri barbare.

Prune brumate, pere brumate, gutui brumate, s'au așternut în livadă, ca un covor scăldat în puncte vinete de émail, cu bombe galbene de lămâi, cu smalț de străchini sparte; iar printre ele ruginiul funigenii din razele de soare, strâns în spicuri de secară.

Eram sub plop și o frunză m'a isbit în obraz. M'am gândit: cad frunzele...

Și întâia frunză plecată, la începutul toamnei, îți pare o durere isvorâtă; în toiul toamnei, tristețea cântecului ploaei ți o spulberă belșugul dealurilor lehuze; către sfârșit de toamnă, durerea sufletului ofteazǎ; un oftat sterp de crengi neputincioase.

Mie toamna mi-a bătut în geam, astă noapte, cu degete ude și cu ochi ruginii de viță uscată. Și când am simțit-o în preajma-mi, am început să plâng: era așa de străvezie, că prin ea mi-am văzut visurile de astă vară, moarte.

* *

Mai ții minte, Vica?...

Era o vară, ca toate verile, cu lumină multă, cu soare cald și asfințituri prăfuite, dar cu nopți minunate; negre ca negrul ochilor tăi Vica.

Ne-am întâlnit, știi, în acelaș sat; tu veniseși la rudele tale, eu la părinții mei. Și ne-am înțeles dela început. Ne întâlneam în fundul parcului; aleele se întindeau — șiruri de slove dintr'o poveste veche, veche — privind mirate prin ochiul lor de tăcere și întuneric, când treceam noi; lacul obosit de razele lunei ce se înecau în el, ne cânta dragostea la trestii.

Și în fiecare seară, din fața lunei se desprindea liniștea, care pleca să-și păstorească ezii argintii, ce tremurau în bătaia unui vânt răsleț. Vorbeam, ții minte Vica? Te priveam drept în ochi și îți vorbeam cuvintele aproape de gură. Știi, de câte ori ne întrebam de ce luna se ascunde într'o marama de nori, când soarele vrea s'o prinda într'un colț de văzduh?

S'a întâmplat odată — de ce mi-aduc

O PAGINA TRISTA

E pagina care se scrie astăzi în cartea istoriei neamului nostru. Materialismul meschin ne scoboară la fiecare pas. Nici o licărire de idealism. Nici o sforţare spre bine. Excroci la fiecare colţ de stradă. Pungaşi ordinari mişună ca viermii în ... Hoţi ca'n fericitul codru al Vlăsiei. Nimic bun. Totul Putregaiu.

Si cel cinstit pierde nădejdea în zile mai bune. Pe el îl urmăreşte, ca o piază rea, lipsa de încredere.. E tot cel poate ... o societate a cărei singură calitate e indolenţa. Oferă «xcrocului însă totul. De ochii lui nimic nu se ascunde. Şi'n cetatea neamului nostru cu mânele în buzunar sfidează fărămînd de conştiinţă ce cu încăpăţânare nu vrea să se despartă de omul cinstit. Şi sunt aşa de rari. Vocea lor par sunete stridente în ansamblu unei orchestre. Dar cine aude! Cine are vreme astăzi s'asculte „prostii".

Si oamenii timpului îţi strigă la ureche: „E vremea să te trezeşti omule. Aranjază-ţi situaţia şi după aceia vei vedea ce e de făcut".

Si fiecare ceas e-o luptă surdă ce se dă între conştiinţă şi tentaţie. Curentul caută să te fure şi tu rezişti cu îndârjire crezând că ziua de mâine va fi altfel.

* * *

Sărman vizionar. De bună seamă că ai multă răbdare. In fiecare seară rogi pe pe Cel Ce-a purtat grija neamului nostru veacuri de-a rândul să ne trimită un Ţepeş. **Să muncim din zori şi cu sudoarea frunţei noastre fiecare stradă să-şi aibă spânzurătoarea ei. Să-i bată vântul. Aşa-i vrem, pe cei ce sunt aşa de darnici în sfaturi murdare; pe hoţii timpurilor noastre.**

Dar Ţepeş...e tiran. Pentru vremurile noastre...moderne, la ce e bun un tiran. Civilizatia cere s'avem mănuşi pentru hoţi, nu spânzurători. Nu-i uman.

* * *

Si simţi, te ştiu, cum inima ar vrea să-ţi spargă pieptul, strângi pumnii, scrâşneşti din dinţi şi ai fi în stare să dărâmi pământul. I-ai răspunde modernului hoţ printr'o lovitură, dar el prezistă în a te convinge că a fi „cinstit" e-o „prostie".

Si-atunci te'ntrebi desamăgit veni-va Omul care să ne salveze neamul?

Poate!

E singura nădejde a unui neam ce-a sângerat deajuns.

I. B.

Repetăm, S'a trimis din greşala Administraţiei adrese şi abonaţilor care achitase abonamentele. Cerem scuze tuturor.

Cei care n'au achitat abonamentul şi totuşi nu ne-au răspuns nimic, aşteptăm până la numărul viitor când le vom da numele. Atât doar să arătăm că au fost şi din acei ce ne-au citit gratis ziarul.

Insemnările mele

DOMOL...—Citeam zilele trecute în «Universul» că un trădător ce a pactizat cu inamicul pe timpul marelui război dându-i informaţii dăunătoare statului, a fost condamnat la moarte.

Parcă te văd cititorule cum te umfli de bucurie, că dreptatea a ieşit triumfătoare, şi gata ţi-e poate intrebarea: cine-i?...

O nu te speria! Bucuriile mari sunt uneori fatale! Apoplexia... Nu te grăbi...

Condamnarea a avut loc dar, —afurisitul ăsta de dar—nu la noi. Nu, ci în Belgia... Acolo zilele trecute a fost condamnat trădătorul Huart. La noi de Constantin Stere, Tzigaro-Samurcaş, A de Hertz, D. D. Pătrăşcanu, Tudor Arghezi şi şleahta, nu se ocupă nimeni.

•

SEZON.—Luna Martie... Un pas mai mult spre primăvară. Bucuria săracilor... Ieşi soare din ponoare, de'ncălzeşte oase goale...

Martie... Sezonul «mărţişoarelor". Observă domnule General ceva decoraţii, căci doar e timpul mărţişoarelor, şi de... tinichelele au sclipiri idioate, aţâţă orgoliile capetelor seci şi-a burţilor aurite.

...Fă-ţi datoria d-le General...

*

ATENŢII—Suntem informaţi că „Savantul N. Iorga"—să nu credeţi că e firma unei bodegi—se va duce din Franţa în Spania, la Madrid, unde va ţine câteva conferinţe.

Vreţi să ştiţi subiectul?... Am făcut mari sforţări să-l aflu... şi pe cale f. f. f, misterioasă mi s'a spus: Subiectul e: „Răul pe care l-a adus Spaniei gonirea ovreilor şi colosalul bine pe care l-au făcut aceştia, venind cu fraţii lor galiţieni în România".

... Credem că e cea mai importantă descoperire pe care-a făcut-o „marele savant" până acum...

*

E LATĂ!..—Dl. Dr. N. Lupu, la banchetul dat în onoarea sa, a declarat textual: „Eu am făcut un apel în ziare ca să realizez un bulevard în Capitală. Dacă nu-l voi realiza, eu mă împuşc".

—Mai ştii!... O face lată... Intră ciuma'n... ciuperci şi strigă moartea... bătăturilor.....

a. co.

O simplă părere asupra Declaraţiilor D-lui Mussolini

Din declaraţiile D-'ui Mussolini îi răsare sfredelitoare căutătura ducelui, repezită până'n inima secolelor ce vor să vie, şi şi-o hodineşte la înfurcătura drumului dintre «Războiu şi Pace» *întrevăzând că* «Oamenii secolului al douzecelea, sunt meniţi să treacă dintr'o perioadă întunecată a istoriei, intr'o epocă înourată de tragedie».

Prin urmare, după D-sa, ni-i dat să ne ducem amarul printre lacrimile «epocii înourate». *de mâine.*

Mai departe, despre «frazele *sinistre ale pacifismului*» *cugetă în aşa fel că tot ce s'ar lucra chiar împotriva răsboiului, duce tot la răsboiu, ba chiar şi mai mult, pacifismul e-un fel de răsboiu cu mult mai crud decât răsboiul.*

Aşa că şi dintr'altă lature răsboiu-i tot de ne'nlăturat. Iar pentru ca s'ajungă tot acolo, s'afundă într'un fel de constatare înjunghiată de-o adâncă părere de rău după trecutul, în care deosebirea dintre popoare era aşa de izbitoare, ceea ce'nsemna originalitatea şi robustimea sufletului naţiunilor, aşa că atunci fiecare neam avea ceva aparte al său cu care să vie la jertfelnicul clădirii viitorului, viitorul întregii omeniri.

Şi lipsa de originalitate nu vine decât din pricină că «Folclorul rasselor începe să dispară din cauza capitalismului, cum i se zice, care tinde să uniformizeze viaţa întregei lumi».

Prin urmare întăreşte singur că numai în folklor stă închegată nota caracteristică a fiecărui neam.

Dar dacă a întărit mai dinainte şi mai pe urmă iarăş, prea marea asămuire dintre naţiuni, reeşind că rassele au din ce în ce mai puţin ce apăra, oare ar mai avea pentru ce se sfădi şi răsboi?

Fireşte că nu. Totuşi Ducele mărturiseşte într'un răsboiu de neînlăturat, *dându-ne libertatea să credem în netemeinicia constatării, că folklorul popoarelor ar fi pe cale să dispară, neîndrăsnind să nu credem într'un răsboiu de neînlăturat.*

Şi prinzând subţirimea slăbiciunii de cugetare ne păstrăm dreptul să credem că în adâncul sufletului oricărui neam stăruie încă folklorul.

Iar prea marea asemuire dintre popoare, nu-i decât spoiala civilizaţiei.

Apoi D. Mussolini mai întăreşte că înourarea epocei viitoare va fi străluminată de fascism, tinzând acuma însuşi la uniformizare, printr'un nou fel de-a vieţui.

Următorul citat ar fi metodul D-niei sale: Spre a se menţine această pretenţie, adică a fortificării familiei, e necesar poate, ca şi bărbatul cât şi femeea, să muncească de-opotrivă. El va pleca dis-dedimineaţă de-acasă ca să se ducă la fabrică. Şi ea va putea părăsi casa tot aşa de devreme ca să se ducă la postul ei.

Nefiind acesta decât un nou fel de poezie. Fiece epocă îşi are pozia ei

Şi „Incidit in Scyla qui vult vitare baribda». Tocmat ca la a. rie, D-l Musolini vrea să se depărteze de străjărul uniformităţii şi funia ambiţiei de a lipi pe fruntea epocii contemporane formula fascismului, il trage tot mai lângă ţăruşul ariei uniformităţi universale.

Acuma dar, cade şi tendinţa pentru uniformizarea traiului de familie din secolul al douăzecilea, deoarece de pe urma uniformizării nu mai poate naşte folklorul, nota deosebitoare între neam şi neam.

Numai dacă nu vor forma un folklor, copiii pe care mama îi va părăsi disdedimineaţă ca să se ducă la slujba ei şi la lucrarea ei până seara.

Sărmanii copii, ce poezie ciudată le va fi dat să guste în tovărăşia doicelor, care poate vor trebui să se ducă şi ele disdedimineaţă undeva.

„Universul" din 23 Februarie a. c. arată că din 1920 până în 1927 au intrat în ţară *aproape un milion de străini*. Şi doar se ştie ce soi de străini viu la noi deşi suntem o ţară barbară şi pogromuri sunt regulat. Ce-ar fi dacă s'ar face statistică oficială.

Noi o aşteptăm.

---

amintc—să rătăcesc în amurg pe drumul din marginea satului. In ziua aceea plouase şi tu nu veniseşi în parc. Dar nopţile, nopţile de Maiu sunt minunate... Luna acoperise şindrilele caselor, cu argint: pământul răsufla pe nările puţurilor; verdele copacilor mai deschis, mai spălăcit, părea mantaua uriaşă a unui brotăcel. Un om nebun îşi mânjise degetele în sângele beregatelor tăiate şi spoise tremurător, un colţ de cer împrejurul lunei, ce privea prin ochi sparţi, de nouri subţirateci.

Te-am zărit la fereastra dinspre parc. Cu capul în mâni, privind noaptea drept în obraz, vegheai. Tăcerea îţi picura în suflet tristeţea ce te făcea să fii visătoare. Vântul se juca cu două tufe de liliac, stârnindu le frunzişul şi parfumul. Un suspin întretăiat îţi străpunse pieptul.

Te priveam din umbră, te priveam toată şi te proslăveam, pe tine Vica.

Aveai pieptul desgolit, cămaşa balonată de vânt, iar părul parfumat de liliac. Tu adormiseşi răzemată de uşorul ferestrei. M'am apropiat încet, m'am aşezat uşor lângă tine, ţi-am luat capul în mâini: te-ai trezit o clipă şi mi-ai zâmbit, apoi iarăşi ai adormit în braţele mele.

Intr'un târziu, când luna se lăsase după dealuri, am adormit şi eu. Ne-a deşteptat frigul.

Pământul îşi desbrăcă sânii de aburul nopţii. Zorile scoteau căpuşoarele bălăi din cearcănul zărilor, la început timide, aruncând priviri furişi peste câmpuri. Apoi dornice de a cunoaşte întinderile, lacome de noi priveliştí, ele trimeteau lumina din floare în floare.

Soarele, Soarele!

Ca o cireaşă mare, el se ridică dintre munţi, trezind tălăncile turmelor de oi.

Tu ai deschis ochii mari, parcă mirată că eram acolo, lângă tine, ai închis geamul, iar eu am plecat. Şi seara aceea, îmi joacă acum în minte, sub cerul de toamnă şi de ploaie, Vica...

Ţi-aduci aminte cum am petrecut toată vara; am cântat şi ne-am iubit. Credeam că n-o să ne mai despărţim Hotărâsem totul. Veţuiam după reguli stabilite, observându ne unul pe altul, să nu le călcăm. Şi în dragostea noastră, nu luarăm în seamă pe marele „neprevăzut". Şi el se apropia. Sosi odată cu Demonul Toamnei...

Ţii minte, Vica?...

Era o toamnă cu ploi dese şi cu struguri mulţi. Plecau cocorii în triunghiuri; cel mai bătrân înainte: cele mai vechi amintiri, iar după el veneau treptat, cei mai tineri: amintiri vechi şi noi.

Prin satul nostru trecea o turmă de actori. Şi atunci ne-a eşit în cale Vica, Demonul Toamnei, cu făptura ameţitoare ca vinul de tămâioasă. Cânta pe strune de chitară, iubirea care moare. Şi eu eram posomorât de frigurile toamnei şi ameţit de frunze în agonie. Credeam în el şi m'am închinat lui; dar Demonul Toamnei aplecat, ducând cu dânsul rugina frunzelor, roşul pepenilor, purpuriul merelor domneşti şi mireasma podgoriilor.

Şi eu m'am dus cu el, Vica. Te-am părăsit, iartă-mă.

. . . .

De aceea, acum când cele dintâiu frunze se călătoresc, îmi sună în urechi melodia supărătoare a amintirilor; căci toamna e lungă melodie de jale de chin şi de moarte.

23 August 1926.

Horia Nicoară.

Veşti antisemite din Lume

Anglia.

La Londra s'a ţinut la sfârşitul lui Octombrie un mare meeting cu privire la cele ce se petrec în Rusia. La un moment dat din asistenţă s'au auzit voci care strigau „aceştia sunt jidani! (conducătorii Rusiei), „jos jidanii", „Afară cu jidanii".

(Revue internationale 1927 No. 4, avenue Portalis 8 Paris).

Adunarea era prezidată de către comandorul Locker Lampson, şeful unei Ligi anti-bolşevice din Anglia.

Acesta în urma adunărei ţinute a găsit de cuviinţă să scrie următoarea scrisoare plină de scuze către jidovime. Ea a fost publicată în *Jewish Ward* (11 Noembrie)

O publicăm şi noi ca document. Dar mai ales pentru învăţăturile care se pot trage. Iat'o:

„Am văzut nota D-voastră intitulată „afara cu jidanii" apărută în Jewish Waed din 28 Oct. Sunt de acord cu Dv. de a mă ridica cu energie contra expresiilor anti-jidoveşti care au fost pronunţate la adunare şi regret foarte mult că un jidan care se afla acolo a fost aruncat afară pe uşă.

Pretutindeni unde am fost am susţinut pe Evrei în mod constant. Număr printre Evrei câţiva dintre cei mai buni prieteni ai mei... Anglia, în adevăr este profund datoare acestor Evrei, fie în artă, zie în literatură, fie în politică, fie în afaceri! Un evreu a fost acela care ne-a dat religia noastră, Şi eu mă ţin îndeajuns de creştini apărând rasa căreia a aparţinut Hristos.

O spun modest: Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a ajuta la desvoltarea sionismului: nu pentrucă să expatriem pe Evreii Englezi ci pentru a asigura un adăpost Evreilor săraciţi şi sfărâmaţi în ţări ca Polonia,..

Oricine tratează cu asprime o minoritate este un mitocan. În plus, Englejii, care să insulte familia lui Disraeli, trebue să fie nebuni".

Invăţătură. Lăsând la o parte toată rătăcirea religioasă a autorului scrisoarei lăsând şi pe jidanii săraciţi (!) din Polonia ne oprim la:

1) Jidanii sunt aşa de puternici în Anglia încât nn om bănuit de antisemitism care nu-şi cere scuze în felul de mai sus, e distrus.

2) Că toată *cul-tu-ră* Englejilor nu le-a servit deloc pentru a se putea apăra în contra maşinaţiunilor jidoveşti. (D-nii dela Cuvântul ne recomandă contra jidanilor: cultură),

3) Şi în Anglia (în urma experienţii cu cultura) se strigă „Jos Jidanii" „afară cu jidanii".

4) Că (după cum spunea Prof. Cuza) în sânul tuturor naţiilor clocoteşte revolta.

* * *

Române! Tu ai fost chemat necontenit dealungul veacurilor să aperi cu pieptul tău civilizaţia creştină a lumii. Ascultă! clopotul bătrân al Europei sună! Scoală-te!

Iţi porunceşte destinul.

Ceho-Slovacia

Presa este o mare forţă într'un stat. Unii au zis chiar că este a 4-a putere (alături de cea legislativă, judecătorească şi executivă) De aceia jidanii în planurile lor (desvăluite în Protocoalele Sionului) şi au fixat de a pune stăpânire în toate ţările pe această putere. La noi în România ştim ce e! Dar în alte ţări?

Să luăm *Ceho-Slovacia.*

Naroni Listy, important organ naţional democrat. are ca şef redactor pe jidanul J. Penizek.

Narodni Politika, cu cel mai mare număr de cititori, are ca redactor politic pe jidanul Leon Barski, pentru critica literară şi artistică pe jidanul F. Harlas; pentru chestiunile juridice pe jidanul E Leden.

Rude Pravo jurnal comunist eşte condus de către semi-jidanul Ivan Albracht (Zeman) şi de către deputaţii jidani Stein şi Tausig.

Pravo Lidu foaie social democrată are ca redactor Şef pe jidanul Pik, deputat şi primar de Pilsen.

Lidove Listy, jurnal de opinine bisericească. numără printre redactorii săi pe jidanul convertit Alfred Fuchs.

Reforma, jurnal comercial, Găsim pe jidanii Bass şi Kolb.

Lidove Noviny organ al part. muncitor naţional, are ca şef redactor pe jidanul Winter.

Prager Presse, organ al Guvernului condus de jidanul Lustiy — Laurin.

Tribuna reprezintă interesele pure ale jidanilor.

In faţa acestor ziare jidăneşti avem:

Tcheoh Jurnal creştin bisericesc (tiraj 2000 exemplare).

Sit-Naroda (Pavăza Neamului) a cunoscutului anti semit Kasanda (apare de 2 ori pe lună).

In fine, *Nezavise Listy, Narodin Republica* şi *Obbojcare* din când în când au câte o notă anti-semită.

Intâmplări din Lume

O invazie de şoareci în California (America)

Ziarele anunţă că în California în jurul oraşului Bakerville o armată întreagă de şoareci a invadat săptămâna trecută. Numărul lor era aşa de mare încât pe şosele a fost împiedecată circulaţia. Automobile şi trăsuri au fost forţate să se oprească. Multe gospodării ţărăneşti au fost aproape distruse. Autorităţile întrebuinţează gaze pentru a-i exterminaa.

N. R. Totuşi locuitorii Californiei nu sunt mai nenorociţi decât Românii, peste care au năpădit Jidanii. Căci şoarecii rod numai materia pe când Jidanii distrug şi sufletele. Aşteptăm ca autorităţile româneşti să procedeze cu „gaz".

Moartea unui călău

In Rusia, la Moscava a murit un fost călău bolşevic: Chabine. Acest individ în 5 ani a ucis peste 500 de prisonieri politici, El ucidea impuşcând cu revolverul. Desigur Ghelerter, Gheler et Comp. sunt în doliu.

Condoleanţele noastre.

Steagurile lui Napoleon

Drapelele istorice „des adieux de Fontainebleau" păstrate până în prezent în Castelul unui nobil Francez, au fost remise în mod solemn, în muzeul armatei din Paris la 11 Februarie.

Procesul Petliura

In curând se va judeca la Paris procesul memoriei lui Petliura, Hatmanul Ucrainian care a încercat să-şi elibereze patria. El a fost ucis acum câteva luni în mijlocul Parisului de către jidanul *Scharţband* care a descărcat 8 focuri de revolver. Am spus procesul *„Memoriei lui Petliura"* pentrucă în realitate martorii jidani, aduşi de către comunităţile lor au depus în faţa judecătorului de instrucţie mărturii care tind a distruge şi memoria acestui suflet de viteaz, iubitor de neam.

Vom reveni cu amănunte în numărul viitor.

De vorbă cu „Ion"

Aşa dar „Măi Ioane" tu zici după Benedetto Croce că *arta* este în afară de *morală*, căci nu se poate spune de ex. că un pătrat este moral sau că un triunghiu este imoral. Dar dacă arta nu poate fi morală, pentru acest motiv, ea nu poate fi nici naţională, căci deasemeni nu se poate zice despre un triunghiu sau un patrat că e Român, German. Englez. Ori noi ştim că D-l Cuza la noi şi atâţia în străinătate au dovedit cu evidenţă că arta este prin excelenţă *naţională*. Pentrucă este produs al naţionalităţii, al sângelui, a însuşirilor rasei. Şi deoarece naţiile se deosebesc între ele ca sânge ca concepţie şi „arta" care este expresia lor se deosebeşte una de alta.

Şi mai ales deosebirea este de „interpretare". Bunăoară Isus văzut şi interpretat de ochii Germanului, de ochii Portughezului şi de ochii Spaniolului. Este o deosebire fundamentală.

Dar noi Românii n'avem o „artă" a noastră care se deosebeşte de a celorlalte popoare? D-l Cuza a spus „arta este naţională ca origină şi internaţională ca splendoare".

Concluzia ar fi că arta este *naţională*. Că argumentul cu triunghiul nu stă în picioare. Comparaţiile sunt frumoase dar nu sunt totdeauna juste. Şi ne stând în picioare argumentul, logic este că nu poate sta nici afirmaţia care să sprijină pe dânsul: adică arta este în afară de morală!

Tot aşa, cum în aceiaşi sferă, se punea şi se pune încă şi azi chestiunea relativ la *„Ştiinţă"*. *„Ştiinţa" nu este nici morală, nici imorală; ea este amorală!* După cum teorema lui Pithagora nu poate fi nici morală nici imorală. In fine şi aici s'ar părea că aşa e! Căci formulelei mai ales cele ce sună, comparaţiile, mai ales cele ce izbesc brutal ochii minţii, sunt seducătoare. Şi tind să devie axiome tocmai pentrucă mintea găsindu-le dela prima vedere frumoase şi adevărate, nu se mai străduește să le judece.

Iată ce s'a răspuns şi acestei formule şi cu drept cuvânt: Ştiinţa are ca obiect cercetarea adevărului. Ştiinţa este morală de oarece cercetarea adevărului este însuşi suprema morală.

Acelaş lucru se poate spune şi despre „artă". Ea are ca obiect, adevărul, frumosul. Este aşa dar morală în însuşi natura ei; pentrucă tinde spre adevăr şi spre frumos.

Dar mergând mai departe nimeni nu poate constata că arta trezeşte sentimente. Este artă care înalţă, care împinge sufletul spre bine, şi-l apropie de Dumnezeu, şi este alta care aţâţă spre patimă şi apropie satana.

Hotărât lucru, Ioane, că cea dintâi este *morală* iar cea de-a doua este *imorală*. Sau dacă vrei ca cea de a doua nici nu este nu poate fi artă, în adevăratul înţeles al cuvântului.

Şi în cazul acesta rămâne cea dintâiu care nu depăşeşte sfera *„moralei"*, *deci* nu poate fi în afară de morală.

Şi-acum, dragă Ioane, eu ştiu că tu eşti un cal bătrân ca m nărăvaş dar şi cu mari talente. Şi calul bătrân nu se învaţă în buestru. Eu dacă le-am scris... nu-i dealtceva ci pentrucă într'o seară aducându-mi aminte de tine, mi-a fost dor să mai stăm de vorbă... că de când n'ai mai venit pe la Focşani, s'a scurs oleacă de apă pe pârâul vieţii, la vale.

Şi te las în voia Domnului cu dragoste.

Gheorghe.

Cum sunt... David Brük

Rătăceam într'o după amiaza, pe coridoarele liceului, pe unde, mi-am petrecut cei opt ani.

Şi amintirile veniau: ici în clasa asta, am ascultat pe profesorul Marosin, vorbind despre Romani, dincoace pe d. Raşcu, făcând apologia Cronicarilor, dincolo pe d. Bondescu deslegându-ne o fraza la germană, în clasa ceea...

Era linişte peste tot.

O uşă de clasă s'a deschis, şi cunoscutul David Brük (pe numele său întreg), îşi face apariţia. Işi reazămă bine ochelarii pe nas şi se îndreaptă cu paşi apăsaţi, spre cancelarie.

Mi-aduc aminte: era prin trimestrul II, când a tăbărât la noi, la latină. Şi din cele cinci cărţi, pe care trebuiam măcar să le începem, n'am făcut decât una: Analele.

Şi latinistul venia cu juxtă—traducerea d. Lovinescu.—

..Mi-aduc aminte:

„Istoria literaturei Romane" începută cu d. Iordănescu „în trimestrul I, cu David Brük, n'am mai făcut nimic David Brük nu era în stare, să spună două vorbe în această materie.

— Făceam latină.—

Timpul trecea şi jidanul, devenea îndrăsneţ.

Intr'o dimineaţă, parcă-l văd, sus pe catedră, după ce şi şterse ochelarii ne spune că:

„Istoria literaturei Romane" a d. Iordănescu, e o plagiatură necompletă după scriitorii germani. Auziţi, d. Iordănescu, a plagiat! Aşa să fie d. David Brük, însă datoria dumneatale de coleg, faţă de d. Iordănescu, îţi impunea să nu dai nici o atenţie acestui lucru, în faţa clasei a opta. Numai cei din rasa dumitale sunt capabili de asemenea jignire faţă de un profesor coleg, pe care noauă, ne place să l vedem cinstit.

Şi David Brük dă şi lecţii de latină, şi de alte cursuri în oraş. Părinţii îşi trimit odraslele la prepa'ratorul Brük—pe a cărei firmă scrie „marfă garantată—pentrucă el, profesorul Brük David—în acest caz—poate pune o vorbă pe lângă colegii săii tot în acest caz.

Spunem aceasta ca să se ştie de toţi şi pentruca să întregim cea ce am mai spus despre acest individ, în alt loc.

I F· Doinaru.

Informaţii

Cu numărul prezent ziarul „Spada" şi-a înmulţit numărul colaboratorilor. Vor găsi astfel cititorii noştri lucruri interesante în afară de problema jidovească care ne este punctul principal. Vom satisface astfel pe toţi tratând din toate domeniile de activitate.

Rugăm deci pe toţi sprijinitorii ideiei naţionale şi cei cu a căror concurs nepreţuit am putut apărea până acum, să recomande ziarul nostru prietenilor, cunoscuţilor şi tuturor binevoitorilor neamului românesc.

Convinşi că glasurile noastre nu vor răsuna în pustiu mergem înainte.

*

Duminică 27 Februarie a. c. a avut loc cununia religioasă a d-rei Domnica Nistor Lupuşor din Bătineşti cu d. Vasile Coliţa din Tifeşti. Urăm tinerei perechi fericire şi noroc.

„Viaţa Românească" — Cd 685